

การใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีน : กรณีศึกษาปัญหาการเขียนของ นักศึกษาจีน หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ *

รองศาสตราจารย์ธิดา โมสิกรัตน์ วิไล ธรรมวาจา พิฐขญาณ อธิเลิศรณานนท์ วนิสา สัมภาวะผล**

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาปัญหาการใช้ภาษาในด้านทักษะการเขียนของนักศึกษาจีน หลักสูตร ศศ.ม. สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ และ 2) ศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาจีนที่มีต่อปัญหาและการพัฒนาความสามารถในการเขียนของนักศึกษาในหลักสูตร ศศ.ม. สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ใช้วิธีวิจัยเชิงคุณภาพ โดยวิเคราะห์งานเขียนที่เป็นแบบฝึกหัดและกิจกรรมการเขียนของนักศึกษาจีนในรายวิชา TC 8253 การเขียนภาษาไทยขั้นสูง และ TC 8263 การอ่านภาษาไทยขั้นสูง ซึ่งเปิดสอนในปีการศึกษา 2556 – 2557 กลุ่มตัวอย่างแบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มนักศึกษาจีนที่เลือกแบบเจาะจง จำนวน 33 คน และกลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มสนทนาย่อย เลือกแบบสุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาจีน จำนวน 20 คน และอาจารย์ผู้สอนภาษาไทยแก่ชาวต่างประเทศ จำนวน 6 คน

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาจีนมีปัญหาการใช้ภาษาไทย ได้แก่ 1) ปัญหาการใช้คำ ใช้คำไม่ถูกต้องในการเขียนการันต์ การเลือกใช้คำ การเว้นวรรคตอน และการใช้เครื่องหมายต่าง ๆ 2) ปัญหาการใช้ประโยค เขียนรูปประโยคไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ใช้ภาษาพูดและใช้ระดับภาษาไม่ถูกต้อง ใช้รูปประโยคภาษาต่างประเทศ เขียนประโยคไม่สละสลวย และ 3) ปัญหารูปแบบการเขียน เขียนย่อหน้า ขาดเอกภาพ สัมพันธภาพ และสารัตถภาพ และเขียนองค์ประกอบเรื่องไม่สมบูรณ์ ในด้านความคิดเห็นของกลุ่มสนทนาย่อยที่เป็นนักศึกษาจีนและอาจารย์ผู้สอนพบว่ามีความคิดเห็นสอดคล้องกันคือ สาเหตุของปัญหาการเขียนเกิดจากขาดความรู้หลักการใช้ภาษาไทยและไม่ได้ฝึกทักษะภาษาด้านต่าง ๆ อย่างเพียงพอ โดยมีความเห็นว่าแนวทางการแก้ไขปัญหาการเขียน คือการจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการ ทักษะภาษาทั้ง 4 และสอดแทรกหลักการใช้ภาษาในรายวิชาต่าง ๆ ส่งเสริมการอ่านและการทำกิจกรรมการเขียนประเภทต่าง ๆ

คำสำคัญ : การใช้ภาษาไทย ปัญหาการเขียน นักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

* บทความนี้สรุปจากงานวิจัยเรื่อง “การใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีน : กรณีศึกษาปัญหาการเขียนของนักศึกษาจีน หลักสูตร ศศ.ม. สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ”

** อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

Thai Usage among Chinese Students : A Case Study of Chinese Students' Thai Writing Problems, Master of Arts program in Communicative Thai as a Second Language, Huachiew Chalermprakiet University

Assoc.Prof Thida Mosikarat Wilai Thamvaja
Pitchaya Atilerttananon Wanisa Sumpavapol

Abstract

The purpose of this research is to 1) study the Thai writing problem of Chinese Students taking Communicative Thai as a second language program at Huachiew Chalermprakiet University and 2) discuss the problem with the instructors and Chinese students to figure out the way to improve their Thai writing skill. This qualitative research started from analyzing students' worksheets and activities in two courses, TC 8253 Advance Thai Writing and TC 8263 Advance Thai Reading, of 2013 – 2014 academic years. Research populations were Chinese students who enrolled the two courses in the stated academic years.

The two sample groups in this research consist of a group of thirty three students specially selected and a conversational group of twenty students randomly chosen along with six Thai instructors who teach foreign students.

The research found that Chinese students have difficulty writing Thai in the following aspects 1) Word level – wrong word choice, misspelling, absence of spaces, and wrong punctuations 2) Sentence level – grammatical errors, mixing spoken language with written language, and incomplete sentences 3) Paragraph level – lack of unity, coherence and theme, and incompleteness of elements.

From the discussion with the randomly selected students and Thai instructors, it is agreed that problems of Thai writing are caused by the lack of Thai grammatical knowledge and insufficient practice of language skill.

The recommended solution is to provide a course of learning all four language skills and include grammar lessons in other subjects. In addition, Thai reading and writing activities should be promoted also.

Keyword: Thai usage, writing problems, Chinese students,
Huachiew Chalermprakiet University

ความนำ

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ จัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ศศ.ม.) สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ตั้งแต่ ปี 2553 พบว่าผู้เรียนซึ่งเป็นนักศึกษาจีนมีข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทย ทั้งในระดับคำ ประโยค และการเรียบเรียงเป็นเรื่องหรือข้อความ โดยเฉพาะความสามารถในการเขียนซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของการเขียนวิทยานิพนธ์ จึงจำเป็นต้องศึกษาปัญหาเพื่อเป็นแนวทางการพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาไทย ทั้งนี้ ผลของการศึกษาจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีน และพัฒนาทักษะภาษาที่นักศึกษาจีนจะได้ใช้ติดต่อสื่อสารกับคนไทย รวมทั้งเป็นแนวทางการปรับปรุงหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติให้มีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับเป้าหมายของการศึกษาภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติ ที่เน้นการเรียนรู้ภาษาและความเข้าใจวัฒนธรรมของชาติไทย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อศึกษาปัญหาการใช้ภาษาไทยในด้านทักษะการเขียนของนักศึกษาจีน หลักสูตร ศศ.ม.การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาจีนที่มีต่อปัญหาและการพัฒนาความสามารถในการเขียนของนักศึกษาจีนในหลักสูตร ศศ.ม.การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร เป็นนักศึกษาจีน หลักสูตร ศศ.ม.การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ปีการศึกษา 2553-2558 จำนวน 96 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่างการวิเคราะห์ปัญหาการเขียน เป็นนักศึกษาจีนหลักสูตร ศศ.ม. การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจงเป็นนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา TC 8253 การเขียนภาษาไทยขั้นสูง และ TC 8263 การอ่านภาษาไทยขั้นสูง ในปีการศึกษาที่ 2556-2557 จำนวน 33 คน

1.3 กลุ่มตัวอย่างการสนทนากลุ่ม สำหรับรวบรวมข้อมูลความคิดเห็น เป็นกลุ่มตัวอย่างที่สุ่มตัวอย่างแบบง่าย ได้แก่ กลุ่มนักศึกษาจีนที่เรียนสาขาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง จำนวน 20 คน และกลุ่มอาจารย์ผู้สอนภาษาไทยแก่นักศึกษาจีน ซึ่งเป็นคณาจารย์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ จำนวน 6 คน

2. เนื้อหาการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิเคราะห์ผลงานการเขียนของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นกิจกรรมการเรียนการสอนในรายวิชา TC 8253 การเขียนภาษาไทยชั้นสูง และ TC 8263 การอ่านภาษาไทยชั้นสูง โดยเก็บรวบรวมผลงานการเขียนแบบฝึกหัดของนักศึกษาในรายวิชาดังกล่าว มีจำนวน 33 ชุด จำแนกเป็นข้อมูลของนักศึกษาปี 2556 จำนวน 16 คน มีจำนวน 110 ชิ้นงาน และข้อมูลของนักศึกษาปี 2557 จำนวน 17 คน มีจำนวน 142 ชิ้นงาน รวมจำนวนทั้งสิ้น 252 ชิ้นงาน เป็นต้นฉบับที่เขียนเป็นลายมือและที่พิมพ์เป็นเอกสารรวม 398 แผ่น

กรอบแนวคิดการวิจัย

กรอบแนวคิดในการวิจัยเรื่องนี้ ผู้วิจัยได้ใช้หลักเกณฑ์การใช้ภาษาไทยจากหนังสือหลักภาษาไทยของ พระยาอุปถัมภ์ศิลปสาร (2544) และกำชัย ทองหล่อ (2547) หนังสือทักษะการเขียน ของ ดวงใจ ไทยอุบล (2552) และงานวิจัยเกี่ยวกับปัญหาการใช้ภาษาไทยของ ทศนีย์ ทานตวณิช (2557) ชนิกา คำพุ่ม (2545) และอัญชลี ทองเอน (2537) นำมาวิเคราะห์ปัญหาการเขียน 3 ด้าน ได้แก่ การใช้คำ การใช้ประโยค และรูปแบบงานเขียน

กรอบแนวคิดในการศึกษาแนวทางแก้ไขปัญหา ผู้วิจัยประมวลผลจากการให้สัมภาษณ์ของนักศึกษาจีน 20 คน และอาจารย์สอนภาษาไทยแก่ชาวต่างชาติ 7 คนในการจัดสนทนากลุ่ม นำมาวิเคราะห์ตามปัญหาการใช้ภาษาไทยแต่ละด้าน

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีน : กรณีศึกษาปัญหาการเขียนของนักศึกษาจีนหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ครั้งนี้ มีผลการวิจัยที่แสดงถึงปัญหาการเขียนภาษาไทย 3 ด้าน ได้แก่ ปัญหาด้านการใช้คำ ปัญหาด้านการใช้ประโยค และปัญหาด้านรูปแบบการเขียน ดังนี้

1. ปัญหาด้านการใช้คำ

ปัญหาการเขียนด้านการใช้คำ แบ่งเป็น 4 ด้าน ได้แก่ การสะกดการันต์ การเลือกใช้คำ การเว้นวรรคคำ และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ดังนี้

1.1 การสะกดการันต์ ปัญหาการเขียนสะกดการันต์ ได้แก่ การเขียนพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และการันต์ไม่ถูกต้อง ดังนี้

1.1.1 พยัญชนะ ใช้ตัวอักษรที่ใช้แทนเสียงพยัญชนะ ทั้งพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้าย ไม่ถูกต้องตามหลักการเขียนสะกดคำภาษาไทย ดังนี้

1) พยัญชนะต้นเดี่ยวผิด เช่น เขียน ข เป็น ข, เขียน ข เป็น ข, เขียน ข เป็น ข, เขียน ค เป็น ค, เขียน ค เป็น ค, เขียน ป เป็น บ, เขียน ส เป็น ล

2) พยัญชนะต้นเดี่ยวขาด เช่น วรรณคดี- วรรณดี, พรรณนา - พรรณนา, พังพาอาศัย - พัง
าอาศัย, พยายาม - ยายาม, งานบ้าน - งาน้าน

3) เขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวเกิน เช่น ไว้ เขียนผิดเป็น ไหว้, มากมาย เขียนผิดเป็น
อมากมาย, นั่ง เขียนผิดเป็น หนั่ง, สำเร็จ เขียนผิดเป็น สำหรั่ง

4) พยัญชนะต้นประสมผิด เช่น เขียน หย เป็น อย, เขียน พร เป็น บร, เขียน คล เป็น
คร, เขียน คร เป็น คล

5) พยัญชนะต้นประสมขาด เช่น เขียน หร เป็น ห, เขียน คว เป็น ค

6) พยัญชนะท้ายผิด เช่น ละคร เขียนผิดเป็น ละคล, โอกาส เขียนผิดเป็น โอภาศ

7) พยัญชนะท้ายขาด เช่น สุตท้าย เขียนผิดเป็น สุต้าย, สนุกสนาน เขียนผิดเป็น สนุกสนา,
มาก เขียนผิดเป็น มา, เรื่อง เขียนผิดเป็น เรือ, เหนื่อย เขียนผิดเป็น เหนื่อ

8) พยัญชนะท้ายเกิน เช่น ข้อเสีย เขียนผิดเป็น ข้อเสียง, การ์นต์ เขียนผิดเป็น การ์รัน
ต์, นิสิต เขียนผิดเป็น นิสสิต, เหลือ เขียนผิดเป็น เหลืออ

1.1.2 สระ เขียนสระไม่ถูกต้องตามหลักการเขียนสะกดคำภาษาไทย โดยเขียนสระไม่ถูก
ต้อง 3 แบบ ดังนี้

1) สระผิด เช่น ใช้สระ อา แทนสระ อะ, ใช้สระ อี แทนสระ อิ, ใช้สระ อุ แทนสระ ุ,
ใช้สระ อือ แทนสระ อี

2) สระขาด เช่น ไม่เขียนสระ อา, ไม่เขียนสระ อะ, ไม่เขียนสระ ออ, ไม่เขียนสระ อิ
ขาดรูปสระ - ในสระ เอา, ขาดรูปสระ -อ ในสระ เอือ

3) สระเกิน เช่น เพิ่มสระ อะ ในคำที่ไม่ต้องประวิสรรชนีย์, เพิ่มสระ อา, เพิ่มรูปสระ อะ
แปลงรูปเป็น ำ , เพิ่มสระ อิ, เพิ่มสระ แอ

1.1.3 วรรณยุกต์ เขียนวรรณยุกต์ไม่ถูกต้องตามหลักการเขียนคำภาษาไทย 3 แบบ ดังนี้

1) วรรณยุกต์ผิด เช่น น้อยหน้า เขียนผิดเป็น น้อยหน้า, ร่างกาย เขียนผิดเป็น ร่างกาย
แก้ เขียนผิดเป็น แก่, ต่อสู้ เขียนผิดเป็น ต่อสู้, ตัว เขียนผิดเป็น ตัว, หน้า เขียนผิดเป็น หน้า, อย่าง เขียนผิด
เป็น อย่าง

2) วรรณยุกต์ขาด เช่น ส่วน เขียนผิดเป็น สวน, เกี่ยวกับ เขียนผิดเป็น เกี่ยวกับ, กลุ่ม
เขียนผิดเป็น กลุ่ม, เลี้ยง เขียนผิดเป็น เลียง, รู้ เขียนผิดเป็น รู่, ครั้งแรก เขียนผิดเป็น ครั้งแรก

3) วรรณยุกต์เกิน เช่น ปู เขียนผิดเป็น ปู่, แตกต่าง เขียนผิดเป็น แตกต่าง, หรือ เขียน
ผิดเป็น หรือ, ไม่เรียว เขียนผิดเป็น ไม่เรียว, แนะนำ เขียนผิดเป็น แนะนำ, ควบคุม เขียนผิดเป็น ควบคุม

1.1.4 การันต์ เขียนสะกดการันต์ไม่ถูกต้องตามหลักการเขียนคำภาษาไทย 3 แบบ ดังนี้

1) ตัวการันต์ผิด เช่น รถมมัล เขียนผิดเป็น รถมมย์, สัตว์ เขียนผิดเป็น สัตย์, ประโยชน์
เขียนผิดเป็น ประโยชน์

2) ตัวการันต์ขาด เช่น วิเคราะห์ เขียนผิดเป็น วิเคราะห์, เบอร์โทร เขียนผิดเป็น เบอโทร, ทุกข์ เขียนผิดเป็น ทุก, มัธยัสถ์ เขียนผิดเป็น มัถยัสถ, เหตุการณ์ เขียนผิดเป็น เหตุการณ์

3) ตัวการันต์เกิน เช่น สงคราม เขียนผิดเป็น สงครามณ์, ประสบ เขียนผิดเป็น ประสบณ์, สัญลักษณ์ เขียนผิดเป็น สัญลักษณ์์, อุปสรรค เขียนผิดเป็น อุปสรรค์

1.2 การเลือกใช้คำ นักศึกษาจีนเลือกใช้คำไม่ถูกต้อง 2 แบบ ดังตัวอย่าง

1.2.1 เลือกใช้คำไม่ตรงกับชนิดของคำ ใช้คำผิดชนิดเนื่องจากไม่เข้าใจชนิดของคำหรือไม่เข้าใจหลักภาษาไทย มี 4 แบบ ได้แก่

1) ใช้คำนามแทนคำกริยา เช่น

เราควร**การบริโภค**อาหารตามโภชนบัญญัติ 9 ประการ... (57/2)

คำว่า “การบริโภค” เป็นคำนาม แต่ในประโยคข้างต้นควรใช้คำกริยา ดังนั้น ควรตัดคำว่า “การ” ออก ใช้เพียงคำว่า “บริโภค” ที่ถูกต้องควรเขียนเป็น

เราควร**บริโภค**อาหารตามโภชนบัญญัติ 9 ประการ...

2) ใช้คำนามแทนคำสรรพนาม เช่น

ยังมีเพื่อน ๆ บางคนที่ดีต่อกันอยู่ รวมทั้ง**เพื่อน** ๆ ด้วย (56/1)

คำว่า “เพื่อน” นั้นเป็นคำนาม แต่ในประโยคข้างต้นต้องการสื่อความหมายถึงเฉพาะคนที่ผู้เขียนต้องการพูดด้วยคนเดียวเท่านั้น จึงควรเปลี่ยนมาใช้คำสรรพนาม “เธอ” ซึ่งเป็นสรรพนามบุรุษที่ 2 แทน ที่ถูกต้องควรเขียนเป็น

ยังมีเพื่อน ๆ บางคนที่ดีต่อกันอยู่ รวมทั้ง**เธอ**ด้วย

3) ใช้คำกริยาแทนคำนาม เช่น

ครอบครัวไทยนิยมดูโทรทัศน์เพื่อ**บันเทิง**และรับรู้**ความรู้ใหม่** (56/2)

คำว่า “บันเทิง” เป็นคำกริยา แปลว่า เบิกบาน รื่นเริง ดังนั้นควรใช้ “ความ” นำหน้า เพื่อให้คำกริยา กลายเป็นคำนาม จึงจะถูกต้องตามโครงสร้างของประโยค ที่ถูกต้องควรเขียนเป็น

ครอบครัวไทยนิยมดูโทรทัศน์เพื่อ**ความบันเทิง**และรับรู้**ความรู้ใหม่**

4) ใช้คำสรรพนามแทนคำนาม เช่น

เรื่องนี้พูดถึงผู้ชายคนหนึ่งได้เจอ**หล่อน**คนหนึ่งที่ได้เ็นรักกับผู้ชายแก่ (57/10)

คำว่า “หล่อน” เป็นคำสรรพนามที่ใช้แทนบุคคล มีหน้าที่ใช้แทนคำนามที่เคยกล่าวมาแล้ว แต่ในประโยคนี้นี้ยังไม่มีกรกล่าวถึงคำนาม (วิสามานยนาม) ที่ใช้คำว่า “หล่อน” แทนได้ ดังนั้นในประโยคนี้นี้ควรใช้คำนามแทนคำสรรพนาม ที่ถูกต้องควรเขียนเป็น

เรื่องนี้พูดถึงผู้ชายคนหนึ่งได้เจอ**ผู้หญิง**คนหนึ่งที่ได้เ็นรักกับผู้ชายแก่

1.2.2 เลือกใช้คำไม่ตรงกับชนิดของคำ เลือกใช้คำผิดความหมาย 4 แบบ ได้แก่

1) ใช้คำที่มีความหมายกว้างเกินไป เช่น

การไหว้ของ**ประเทศไทย**แบ่งออกเป็นสามระดับ (56/1)

ข้อความข้างต้นใช้คำว่า “ประเทศ” หมายถึง บ้านเมือง แคว้นแคว้น ถิ่นที่อยู่ซึ่งมีความหมายกว้าง เมื่อพิจารณาข้อความแล้ว ควรใช้คำว่า “คนไทย” แทน เพื่อสื่อความหมายถึงเฉพาะการไหว้ของคนไทยเท่านั้น ที่ถูกต้องควรเขียนเป็น

การไหว้ของคนไทยแบ่งออกเป็นสามระดับ

2) ใช้คำที่มีความหมายแคบเกินไป เช่น

สอนให้ผู้อ่านรู้ว่าทำได้ดี ให้เราไปทำสิ่งที่ดี สอนให้เราเชื่อพระ

ข้อความข้างต้นกล่าวถึงเรื่องการทำได้ดี อันเป็นความเชื่อเรื่องบาปบุญในพุทธศาสนา ดังนั้นไม่ควรใช้คำว่า “พระ” ซึ่งหมายถึง คำที่ใช้เรียกภิกษุสงฆ์ เท่านั้น ดังนั้นควรปรับเป็น “เชื่อในเรื่องบาปบุญทางพุทธศาสนา” จะสื่อความหมายได้เหมาะสมกับบริบทมากกว่า ที่ถูกต้องควรเขียนเป็น

สอนให้ผู้อ่านรู้ว่าทำได้ดี ให้เราไปทำสิ่งที่ดี สอนให้เราเชื่อในเรื่องบาปบุญทางพุทธศาสนา

3) ใช้คำที่มีความหมายคลาดเคลื่อนหรือเปลี่ยนความหมาย เช่น

ผู้แต่งได้พยายามสอดใส่ทัศนคติต่อชีวิต สังคม วัฒนธรรมการดำเนินชีวิตและอาชีพของคนจีนที่ออกมาจากแผ่นดินบ้านเกิด...

คำว่า “สอดใส่” หมายถึง ใส่โดยวิธีสอดเข้าไป นักศึกษาใช้ไม่ถูกต้องกับใจความของประโยค ที่ถูกต้องควรใช้เป็น “แทรก” หมายถึง เติมเข้าไปในระหว่าง แทน ที่ถูกต้องควรเขียนเป็น

ผู้แต่งได้พยายามแทรกทัศนคติต่อชีวิต สังคม วัฒนธรรมการดำเนินชีวิตและอาชีพของคนจีนที่ออกมาจากแผ่นดินบ้านเกิด...

4) ใช้คำที่มีความหมายขัดแย้งหรือตรงกันข้าม เช่น

บุหรีเป็นสิ่งเสียดที่ให้โทษต่อตัวของผู้สวดบุหรีเอง และผู้ที่อยู่รอบข้าง การสวดบุหรีนั้นจะส่งผลได้ดีต่อร่างกาย...(56/8)

จากข้อความข้างต้น นักศึกษาใช้คำว่า “ได้ดี” ซึ่งมีความหมายตรงกันข้ามกับบริบทคือ กล่าวถึงผลเสียของการสวดบุหรี ดังนั้นควรใช้คำว่า “ไม่ดี” แทน จะทำให้มีความหมายถูกต้อง ชัดเจน ที่ถูกต้องควรเขียนเป็น

บุหรีเป็นสิ่งเสียดที่ให้โทษต่อตัวของผู้สวดบุหรีเอง และผู้ที่อยู่รอบข้าง การสวดบุหรีนั้นจะส่งผลไม่ดีต่อร่างกาย...

1.3 เว้นวรรคคำผิด เขียนเว้นวรรคคำผิด โดยเว้นวรรคในที่ไม่ควรเว้น แบ่งเป็น 2 แบบ ได้แก่

1.3.1 เว้นวรรคผิด โดยแยกพยางค์ออกจากกัน เช่น สดท้าย เขียนผิดเป็น ส/ดท้าย, เป็นเขียนผิดเป็น เป้/น, พื้นบ้าน เขียนผิดเป็น พื้/นบ้าน

1.3.2 เว้นวรรคผิด โดยแยกคำออกจากกัน เช่น ตัวเอง เขียนผิดเป็น ตัว//เอง, บันทอน เขียนผิดเป็น บัน//ทอน, สิ่งแวดล้อม เขียนผิดเป็น สิ่ง//แวดล้อม

1.4 ใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิด ใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิด 5 ชนิด ดังนี้

1.4.1 เครื่องหมายยัติภังค์

1) ใช้ยัติภังค์ในคำที่ไม่ควรใช้ เช่น

...ค่านิยมในชีวิตจิตใจของคน-

ในสังคม... (56/7)

จากข้อความข้างต้นไม่ควรใช้เครื่องหมายยัติภังค์ (-) เพราะคำว่า คน กับ ในสังคม เป็นคนละคำกัน ไม่ได้เป็นการฉีกคำเมื่อเขียนจบบรรทัด ดังนั้นสามารถเขียนโดยไม่ต้องใช้เครื่องหมายยัติภังค์ได้ดังนี้

...ค่านิยมในชีวิตจิตใจของคน

ในสังคม...

2) ไม่ใช้ติงคในคำที่ควรใช้ เช่น

... ก็พาพลาญงามถวายตัวต่อพระมหา

กษัตริย์ (56/1)

ที่ถูกต้องควรเขียนเป็น

... ก็พาพลาญงามถวายตัวต่อพระมหา-

กษัตริย์

1.4.2 เครื่องหมายจุดไข่ปลา ใช้แทนการเว้นวรรค เช่น

ไม่มีเธอ...ฉันจะอยู่อย่างไร (56/1)

การตอบแทนบุญคุณทำได้หลายรูป...แต่รูปที่เหมาะสมที่สุด (56/1)

จากข้อความข้างต้น นักศึกษาใช้เครื่องหมายจุดไข่ปลาเพื่อใช้แทนการเว้นวรรค ซึ่งถือเป็นการใช้เครื่องหมายจุดไข่ปลาโดยไม่จำเป็น เพราะในภาษาไทย ไม่จำเป็นต้องใช้เครื่องหมายจุดไข่ปลาเมื่อจบประโยคและต้องการขึ้นประโยคใหม่ แต่ใช้การเว้นวรรคแทน ดังนั้น ที่ถูกต้องควรเขียนโดยไม่ต้องใช้เครื่องหมายจุดไข่ปลา เป็น

ไม่มีเธอ ฉันจะอยู่อย่างไร

การตอบแทนบุญคุณทำได้หลายรูป แต่รูปที่เหมาะสมที่สุด

1.4.3 เครื่องหมายอัญประกาศเดี่ยว โดยไม่มีเครื่องหมายอัญประกาศคู่ปรากฏมาก่อน
ในข้อความนั้น เช่น

ในแง่นี้เรื่องสั้นเรื่องนี้กำลัง ‘ลือชนบ’ ของการเล่าเรื่องในนวนิยาย (56/1)

ที่ถูกต้องควรเขียนโดยใช้เครื่องหมายอัญประกาศคู่แทน

ในแง่นี้เรื่องสั้นเรื่องนี้กำลัง “ลือชนบ” ของการเล่าเรื่องในนวนิยาย

1.4.4 เครื่องหมายมหัพภาค ใช้เครื่องหมายมหัพภาคเหมือนจบ 1 ประโยคเช่นเดียวกับการเขียนภาษาต่างประเทศ เช่น ภาษาจีน ภาษาอังกฤษ เป็นต้น เช่น

อย่างไรก็หาไม่เจอ...แล้วก็ไปถามตำรวจ. ตำรวจบอกว่าโรงแรมนี้อยู่ที่นอกเมืองไกลมาก. ตำรวจก็ช่วยส่งพวกเขาไปโรงแรม. (56/12)

ที่ถูกต้องควรเขียนโดยไม่ต้องใช้เครื่องหมายมหัพภาค ใช้เพียงการเว้นวรรคเมื่อจบประโยคแทน
อย่างไรก็หาไม่เจอ... แล้วก็ไปถามตำรวจ ตำรวจบอกว่าโรงแรมนี้อยู่ที่นอกเมืองไกลมาก ตำรวจก็ช่วยส่งพวกเขาไปโรงแรม (56/12)

1.4.5 เครื่องหมายยมก ไม่ใช้เครื่องหมายยมกในคำที่ต้องใช้ เช่น ใหม่ ๆ เขียนผิดเป็น ใหม่ใหม่, เบา ๆ เขียนผิดเป็น เบาเบา, หลาย ๆ เขียนผิดเป็น หลายหลาย

2. ปัญหาด้านการใช้ประโยค

นักศึกษาจีนมีปัญหาการเขียนประโยค 3 แบบ ดังตัวอย่าง

2.1 ประโยคตามหลักไวยากรณ์ เขียนประโยคที่มีปัญหา 2 แบบ ดังนี้

2.1.1 ประโยคไม่ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคภาษาไทย เป็นปัญหาการเรียงลำดับคำหรือกลุ่มคำในประโยคไม่ถูกต้อง และการเขียนประโยคไม่สมบูรณ์ เช่น

ไม่ทราบว่าคุณวิเคราะห์ถูกต้องไหม (ควรแก้ไขเป็น ดิฉันไม่ทราบว่าวิเคราะห์ถูกต้องไหม)

แดนได้รู้ว่าแม่ของแดนคนเพื่อนรักษ์ธรรมชาติ (ควรแก้ไขเป็น แดนได้รู้ว่าแม่ของแดนเป็นคนเพื่อนรักษ์ธรรมชาติ)

2.1.2 ประโยคตามโครงสร้างประโยคภาษาต่างประเทศ เป็นปัญหาการเขียนประโยคตามรูปประโยคภาษาอังกฤษ และรูปประโยคภาษาจีน เช่น

ขนมปังกรอบชิ้นนี้ถูกกลุ่มมดยกกลับบ้านอย่างสำเร็จ (ควรแก้ไขเป็นรูปประโยคภาษาไทยคือ กลุ่มมดยกขนมปังกรอบชิ้นนี้กลับบ้านได้สำเร็จ)

ลุงปู่ไปต่างจังหวัดเยี่ยมลูกสาว (ควรแก้ไขเป็น ลุงปู่ไปเยี่ยมลูกสาวที่ต่างจังหวัด)

อุณาทอนแรกก็คิดว่าพนมกรเป็นเนื้อคู่ของตนเอง (ควรแก้ไขเป็น ตอนแรกอุณาก็คิดว่าพนมกรเป็นเนื้อคู่ของตนเอง)

2.2 ประโยคสื่อความหมาย เป็นปัญหาการเขียนประโยคสื่อความหมาย 3 แบบ ดังนี้

2.2.1 ประโยคไม่จบกระแสความ เขียนประโยคขาดคำ กลุ่มคำหรือประโยคบางอย่าง เช่น

คนจีนได้นำเทคโนโลยี ความรู้ ประเพณีและวัฒนธรรมจีนเข้าไทย (ควรแก้ไขเป็น คนจีนได้นำเทคโนโลยี ความรู้ ประเพณี และวัฒนธรรมจีนเข้ามาเผยแพร่ในไทย)

2.2.2 คำเกินในประโยค เขียนประโยคใช้คำประเภทต่าง ๆ เกิน ทำให้สื่อความหมายกำกวม หรือสื่อความหมายไม่ได้ เช่น

แม้ว่า กระต่ายยาว ถึงขนาดไหน มันก็แพ้กบเต่า (ควรแก้ไขเป็น แม้ว่ากระต่ายยาวถึงขนาดไหน มันก็แพ้เต่า)

2.2.3 เว้นวรรคผิด เขียนเว้นวรรคประโยคผิด 2 แบบ คือ ไม่เว้นวรรคและเว้นวรรคผิด เช่น

...ควรเริ่มต้นตั้งแต่วัยเด็กธรรมชาติของเด็กนั้นมีความอยากรู้อยากเห็นช่วงซุกถาม (ควรแก้ไขเป็น ...ควรเริ่มต้นตั้งแต่วัยเด็ก//ธรรมชาติของเด็กนั้นมีความอยากรู้อยากเห็น/ช่วงซุกถาม)

ไกรทองกระโดดขึ้นบนหลังจระเข้ และแทงด้วย หอกสตัดโลหะ (ควรแก้ไขเป็น ไกรทองกระโดดขึ้นบนหลังจระเข้และแทงด้วยหอกสตัดโลหะ)

2.3 ประโยคสละสลวย เขียนประโยคไม่สละสลวย 5 แบบ ดังนี้

2.3.1 ใช้คำฟุ่มเฟือย ใช้คำว่า “ทำการ” “เกิดการ” “มีความ” “เป็นความ” “เกิดความ” โดยไม่จำเป็น เป็นการใช้คำฟุ่มเฟือยเกิน เช่น

ทำไมจึงจะทำการวิจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้ (ควรแก้ไขเป็น ทำไมจึงจะวิจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้)

2.3.2 ใช้กลุ่มคำโดยไม่จำเป็น ใช้กลุ่มคำที่ทำให้ประโยคเยิ่นเย้อ ไม่สละสลวย เช่น

...ปฏิบัติตามวินัยจราจร จึงจะเกิดความปลอดภัยในการใช้รถใช้ทางเดินรถ (ควรแก้ไขเป็น ...ปฏิบัติตามวินัยจราจร จึงจะเกิดความปลอดภัยในการใช้รถใช้ถนน)

2.3.3 ใช้คำหรือกลุ่มคำซ้ำซากในประโยค ใช้กลุ่มคำซ้ำกัน เช่น

ชุมชนห้องแถว พ.ศ. 2548 หยก กลับไปเยี่ยมชุมชนห้องแถวอีกครั้ง (ควรแก้ไขเป็น พ.ศ. 2548 หยกกลับไปเยี่ยมชุมชนห้องแถวอีกครั้ง)

2.3.4 ใช้คำไม่สม่ำเสมอ ใช้คำที่สื่อความหมายเดียวกันไม่คงที่ เช่น

คุณพ่อคุณแม่เป็นห่วงมาก ฉันก็โทรหาพ่อแม่บ่อย ๆ ...

2.3.5 ใช้ระดับคำไม่เหมาะสม ใช้คำไม่เหมาะสมกับระดับบุคคลและโอกาส เช่น

...ให้ผู้อ่านอย่ารู้เรื่องจะดำเนินไปอย่างไร

3. ปัญหาด้านรูปแบบการเขียน

นักศึกษาจีนมีปัญหาด้านรูปแบบการเขียนในการเขียนเรื่อง 2 ลักษณะ ได้แก่ การเขียนย่อหน้า และองค์ประกอบของงานเขียน ดังนี้

3.1 ปัญหาการเขียนย่อหน้า พบข้อบกพร่อง 3 ลักษณะ ได้แก่

3.1.1 ย่อหน้าไม่มีเอกภาพ เขียนหนึ่งย่อหน้ามีหลายใจความสำคัญ คือ มี 2 - 5 ใจความสำคัญ และบางย่อหน้ามีมากกว่า 5 ใจความสำคัญ ทำให้งานเขียนมีย่อหน้าที่มีความยาวมาก ตัวอย่างเช่น

ปัญหามลพิษทางสิ่งแวดล้อมเป็นปัญหาที่เกิดจากการที่มนุษย์มีการใช้ทรัพยากรเพิ่มมากขึ้นทุกขณะโดยผ่านกระบวนการการผลิตทางอุตสาหกรรมอย่างเป็นระบบ ขณะเดียวกัน ทั้งมนุษย์และอุตสาหกรรมต่างก็มีการปล่อยของเสียเข้าสู่สิ่งแวดล้อม ทั้งนี้จะรุนแรงขึ้นตามจำนวนของประชากรที่เพิ่มขึ้น ขณะเดียวกันที่จำนวนประชากรเพิ่มขึ้น ทำให้มีความต้องการใช้ทรัพยากรเพิ่มตาม แต่ทรัพยากรธรรมชาติมีอยู่อย่างจำกัด ทำให้สังคมขาดแคลนวัตถุดิบในการผลิต (56/2)

จากตัวอย่าง ย่อหน้านี้มีใจความสำคัญ 2 ใจความ ได้แก่ 1) สาเหตุ และ 2) ผลกระทบ ดังนั้น การเขียนย่อหน้าที่สมควรแบ่งเป็น 2 ย่อหน้า ดังนี้

ย่อหน้าที่ 1 กล่าวถึง ปัญหาสิ่งแวดล้อมเกิดจากมนุษย์ใช้ทรัพยากรเพิ่มมากขึ้น

ย่อหน้าที่ 2 กล่าวถึง ปัญหาสิ่งแวดล้อมทำให้สังคมขาดแคลนวัตถุดิบในการผลิต

3.1.2 ย่อหน้าไม่มีสัมพันธภาพ ไม่สามารถเลือกใช้คำและกลุ่มคำมาเขียนเชื่อมความเพื่อสร้างความสัมพันธ์ในประโยค บางคำใช้เชื่อมไม่เหมาะสม และลำดับความคิดไม่เป็นเหตุเป็นผลกัน มีปัญหาย่อหน้าที่ไม่มีสัมพันธภาพในย่อหน้าและระหว่างย่อหน้า ตัวอย่างเช่น

(1) เราอ่านเรื่องนี้แล้วรู้สึกพิถีไณจุกของคนไทยคล้ายๆกับพิถีไณจุกของคนจีน (2) พิถีแบบนี้ในเมืองจะไม่ค่อยได้เห็นแล้ว แต่ในแถวชนบทยังมีอยู่ ที่บ้านเกิดของเรายังมี (3) เมื่อเรายังเป็นเด็กอยู่ที่ไผ่ผมจุก เราได้ไณจุกอายุ 6 ขวบ แต่ที่เมืองจีนไม่มีพระสงฆ์ที่เชิญผู้ใหญ่หรือผู้อาวุโสมาช่วยไณจุก (4) แต่คิดว่าวัตถุดิบประสงคของพิถีทั้งสองประเทศอาจจะคล้ายๆกัน (57/9)

จากตัวอย่างข้อความในย่อหน้านี้ เป็นการอธิบายแบบเปรียบเทียบ ซึ่งมีข้อความ 4 ข้อความที่เชื่อมโยงกันอย่างไม่เป็นลำดับ ได้แก่

ข้อความ (1) กล่าวถึง ความคล้ายคลึงของพิถีไณจุกไทย-จีน

ข้อความ (2) กล่าวถึง การทำพิถีไณจุกของจีนที่ยังกระทำในชนบทเท่านั้น

ข้อความ (3) กล่าวถึง ความแตกต่างของพิถีไณจุกไทย-จีน ในด้านผู้ทำพิถี

ข้อความ (4) กล่าวถึง ความคล้ายคลึงของพิถีไณจุกไทย-จีน ในด้านวัตถุดิบประสงค

จะเห็นว่า ข้อความ (1) และ (4) กล่าวถึงความคล้ายคลึง ซึ่งควรอยู่เชื่อมโยงกัน และข้อความ

(2) และ (3) กล่าวถึงความแตกต่างและลักษณะเฉพาะ ควรเชื่อมโยงกัน ดังนั้น จึงควรจัดลำดับเนื้อหาใหม่ ปรับภาษาและเลือกใช้คำเชื่อมความให้เหมาะสม ย่อหน้านี้ควรปรับแก้ไขเป็น “เมื่ออ่านเรื่องนี้แล้ว ทำให้ทราบว่าคุณประสงค์ในพิธีโกนจุกของไทยและจีนมีความคล้ายคลึงกัน โดยจัดทำขึ้นเพื่อ...(วัตถุประสงค์)... แต่สิ่งที่แตกต่างกันคือ “ผู้ทำพิธี” ในประเทศไทยนิยมให้พระสงฆ์เป็นผู้กระทำพิธี ส่วนที่ประเทศจีนจะให้ผู้ใหญ่หรือผู้อาวุโสเป็นผู้ทำพิธี ซึ่งพิธีโกนจุกนี้ยังพบเห็นได้ในแถบชนบทของประเทศจีน”

3.1.3 ย่อหน้าไม่มีสารัตถภาพ ไม่สามารถเขียนขยายใจความสำคัญ ไม่เน้นย้ำประเด็นสำคัญของย่อหน้าและเนื้อความทั้งหมดให้ชัดเจน และเขียนนอกนอกเรื่อง ตัวอย่างเช่น

ทรัพยากรธรรมชาติที่เราใช้อยู่ทุกวัน มันเป็นของลูกหลาน เราเอมลูกหลานมาใช้ เราจึงต้องดูแลให้ดี พอถึงเวลาเราต้องส่งต่อให้ลูกหลานจึงต้องส่งต่อในสภาพ เราทำต้องเหมือนคนที่ตั้งถิ่นฐานใกล้ ๆ ทะเลเขารู้สึกทรัพยากร ปุ่ ปลายน้ำก็พยายามหาสิ่งอื่นมาทำอนุรักษ์และปกป้องทรัพยากร ปุ่ ปลาด้วย (56/3)

จากตัวอย่าง อาจทำให้ผู้อ่านไม่ทราบว่านักศึกษาจีนต้องการจะเน้นย้ำเรื่องการอนุรักษ์ทรัพยากรไว้ให้ลูกหลาน หรือเจาะจงที่เรื่องการอนุรักษ์สัตว์น้ำ เพราะในตอนท้ายย่อหน้าเป็นข้อความกระตุ้นให้ใส่ใจดูแลอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์น้ำ ฉะนั้น ส่วนขยายความจึงไม่สนับสนุนใจความสำคัญ ทำให้ย่อหน้าไม่มีสารัตถภาพ

3.2 องค์ประกอบของการเขียน ไม่สามารถเขียนเรียบเรียงเนื้อหาให้ชัดเจน เมื่อเขียนเป็นเรื่องราว จึงทำให้การสื่อความไม่ชัดเจนหรือผิดพลาดได้ ดังนี้

3.2.1 การเขียนคำนำ ไม่สามารถเขียนคำนำ หรือเขียนคำนำรวบรัด และเขียนคำนำที่ไม่สัมพันธ์กับเนื้อหา ตัวอย่างเช่น

ทาวน้องชายที่รักของพี่ วันนี้พี่ได้อ่านเรื่องเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย นะ เรื่องชื่อว่าตุ๊กตาเสียกระบาล เป็นความเชื่อของมนุษย์? (57/11)

จากตัวอย่างนี้ นักศึกษาจีนเกริ่นนำด้วยการบอกหัวข้อเรื่องเท่านั้น ไม่มีการให้รายละเอียดอื่น ทำให้ไม่ดึงดูดใจผู้อ่าน ดังนั้น ควรปรับแก้ไขโดยยกลักษณะเด่นของเรื่องที่กล่าวถึงว่ามีลักษณะอย่างไร จึงจะเหมาะสมมากกว่า

3.2.2 การเขียนเนื้อหา เป็นปัญหาการเขียนเนื้อหา 4 แบบ ได้แก่ 1) เขียนไม่ตรงกับหัวข้อเรื่อง ไม่ตรงกับประเด็นของคำถาม 2) เขียนสื่อความหมาย เขียนอธิบายไม่ชัดเจนและไม่เขียนลำดับความให้ชัดเจน 3) เขียนนำเสนอข้อมูลไม่ถูกต้อง เลือกใช้คำไม่ถูกต้องและเขียนอ้างอิงไม่ถูกต้อง และ 4) เขียนไม่สร้างสรรค์ ไม่เสนอแนวคิดที่แปลกใหม่

พอดีช่วงนี้เรียนวรรณคดีไทยอยู่ นักกำลังตีวรรณคดีเรื่อง เพลงใบไม้ อยู่ ตอนนี้อธิบายให้ฟังหน่อยนะ (56/1)

จากตัวอย่าง นักศึกษาจีนใช้คำว่า “วรรณคดี” เพื่อบอกประเภทเรื่อง “เพลงใบไม้” ซึ่งไม่ถูกต้องควรใช้คำว่า “วรรณกรรม” จะเหมาะสมมากกว่า เพราะงานเขียนประเภท “วรรณกรรม” คืองานหนังสือหรืองานประพันธ์ ส่วนคำว่า “วรรณคดี” หมายถึงวรรณกรรมที่ได้รับการยกย่องว่าแต่งดีมีคุณค่าเชิงวรรณศิลป์

3.2.3 การเขียนสรุป เป็นปัญหาไม่เขียนสรุปและเขียนสรุปไม่สัมพันธ์กับเนื้อหา ตัวอย่าง เช่น

นิทานเรื่องนี้ไม่ได้เหมาะสำหรับเด็กๆอ่านเท่านั้น คนทุกคนอ่านแล้วก็สามารถได้รับแง่คิดในหลาย ด้าน เช่น 1. อย่าประมาทและอย่าคาดหวังว่าใครจะเลี้ยงดูเรา ให้เรงเก็บออกเสียตั้งแต่เนิ่นๆ จะได้ มีชีวิตบั้นปลายที่สุขสบาย 2 . คนเราต้องมีความกตัญญู ควรเลี้ยงดูแลคุณพ่อคุณแม่ที่มีบุญกับเรา นี่เป็นหน้าที่ของลูก 3. สมบัติอันล้ำค่าไม่ใช่เงินทอง คือความรักที่คนในครอบครัวมีต่อกันเพื่อนรัก ฉันทันหวังว่า เราสองคนได้มีความขยันไม่ว่าในการเรียนหรือการทำงาน รักจักความ ประหยัด และเก็บเงิน พังอาจเสียตัวเองได้ตลอดชีพ (56/8)

จากตัวอย่าง เนื้อหาของเรื่องนี้มุ่งสอนคุณธรรมเรื่อง “ความกตัญญู” แต่นักศึกษาจึงสรุปใน ส่วนท้ายว่าเป็นเรื่องความประหยัด ทำให้การสรุปและเนื้อหาไม่สัมพันธ์กัน

4. ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง

ผลสรุปข้อมูลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างในการสนทนากลุ่มในด้านปัญหา สาเหตุ และแนวทางการแก้ปัญหาการใช้ภาษาเขียน มีดังนี้

4.1 ความคิดเห็นของนักศึกษาจีน นักศึกษาจีนมีความคิดเห็นว่า การเรียนภาษาไทยในระดับบัณฑิตศึกษา มีประโยชน์ในการพัฒนาตนเองเพิ่มขึ้นมากกว่าปริญญาตรี ทำให้มีความสามารถในการสื่อสารภาษาไทย ช่วยให้มีโอกาสทำงานที่ต้องใช้ภาษาไทยได้เป็นอย่างดีได้เรียนรู้ และมีความเข้าใจวัฒนธรรมไทยผ่านการเรียนภาษา

สาเหตุของปัญหาการใช้ภาษาไทย นักศึกษาจีนมีความเห็นว่า สาเหตุมาจากการขาดความรู้หลัก การใช้ภาษาไทยและเคยชินกับการใช้ภาษาจีน จึงทำให้มีปัญหาการสะกดคำ การใช้คำที่มีความหมาย ไม่ถูกต้อง และการเขียนเรื่องที่บกพร่อง และไม่สามารถสื่อสารได้เข้าใจ

ข้อเสนอแนะเพื่อการแก้ปัญหาการเขียนที่เหมาะสมคือ การฝึกฝน โดยเฉพาะการอ่านอย่างสม่ำเสมอ ควรอ่านหนังสือหลายประเภท เพื่อเรียนรู้ภาษาและใช้เป็นตัวอย่างการเขียนที่ดีต่อไป

4.2 ความคิดเห็นของอาจารย์ผู้สอนภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติ อาจารย์มีความคิดเห็นว่า นักศึกษาจีนเลือกเรียนต่อในระดับบัณฑิตศึกษา เพราะต้องการเรียนในระดับสูงขึ้น และคุ้นเคยกับระบบ การเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยในประเทศไทย จึงต้องการเรียนต่อเพื่ออยู่ในประเทศไทยนานขึ้น นอกจากนี้ ผลการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาในประเทศไทยมีคุณภาพเป็นที่ยอมรับในประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

สาเหตุของปัญหา อาจารย์มีความเห็นว่า นักศึกษาจีนมีพื้นฐานความรู้และทักษะการใช้ภาษาไม่ มากพอ อีกทั้งได้อิทธิพลจากการใช้ภาษาจีนและสื่ออิเล็กทรอนิกส์

แนวทางแก้ปัญหาการเขียนคือ ใช้วิธีการสอนที่เหมาะสมกับนักศึกษาต่างชาติ เช่น วิธีสอนทักษะ ภาษาแบบบูรณาการและทักษะสัมพันธ์กันทั้ง 4 ทักษะ สอนสอดแทรกหลักการใช้ภาษาในรายวิชาต่าง ๆ อย่างสม่ำเสมอ ทั้งนี้ผู้สอนต้องเอาใจใส่การฝึกทักษะและการเรียนของนักศึกษา ในด้านของมหาวิทยาลัย ควรมีบทบาทสนับสนุนและส่งเสริมความสามารถในการใช้ภาษาของนักศึกษาจีน โดยจัดระบบการให้คำ

ปรึกษาที่นักศึกษาได้ช่วยเหลือกัน การสร้างกลุ่มหม่อภาษา การจัดกิจกรรมนักศึกษา การให้ทุนวิจัยและการผลิตสื่อการเรียนการสอน

อภิปรายผล

จากผลการศึกษาวิเคราะห์ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีน มีประเด็นที่นำมาอภิปรายผลได้ดังต่อไปนี้

1. ปัญหาด้านการใช้คำ

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาจีนมีปัญหาการใช้คำ 4 ประการคือ การสะกดการันต์ การเลือกใช้คำ การเว้นวรรค และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ดังนี้ 1) ปัญหาการเขียนสะกดคำผิดเนื่องจากเป็นชาวต่างชาติ จึงขาดความรู้เรื่องหลักภาษา อีกทั้งมีความคล้ายคลึงกันของรูปพยัญชนะจึงทำให้เขียนสับสน นอกจากนี้ยังอาจเขียนผิดเพราะออกเสียงผิด เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับสุริยวรรณ เสถียรสุคนธ์ (2553) ที่กล่าวถึงข้อบกพร่องในระดับคำของนักศึกษาที่เขียนผิดในลักษณะของการสะกดคำ ทำให้คำเปลี่ยนความหมาย เป็นปัญหาการสื่อความหมาย 2) ปัญหาด้านการเลือกใช้คำ อาจเกิดจากนักศึกษาไม่เข้าใจชนิดของคำและความหมายของคำในภาษาไทย เพราะภาษามีลักษณะคล้ายคลึงกันหรือแตกต่างกันเพียงเล็กน้อย จึงเลือกใช้คำผิด ซึ่งปัญหาดังกล่าวส่งผลให้ผู้อ่านไม่เข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อสาร และเข้าใจความหมายคลาดเคลื่อนไป ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สิริระ สมนาม. (2550) ที่พบว่ามีการใช้ภาษาที่มีลักษณะผิดพลาดในระดับคำ ได้แก่ การใช้คำศัพท์ผิดชนิดของคำ การใช้คำชนิดเดียวกันแต่ผิดรูป การใช้คำชนิดเดียวกันแต่ผิดคำศัพท์ การใช้คำศัพท์ผิด การใช้คำเชื่อมผิด การใช้คำลักษณนามผิด 3) ปัญหาด้านการเขียนเว้นวรรคผิดหลักการเขียนภาษาไทย ทำให้เสียจังหวะในการอ่าน และจับใจความยาก โดยสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สิริระ สมนาม (2550) ที่พบการใช้ระดับภาษาไม่ถูกต้อง การเว้นวรรคผิดและใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิด คือ เว้นวรรคในที่ที่ไม่ควรเว้น ไม่เว้นวรรคในที่ที่ควรเว้น เครื่องหมายวรรคตอนไม่เหมาะสม ทำให้สื่อสารผิดพลาด และ 4) ปัญหาด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ใช้เครื่องหมายไม่ถูกต้องอาจทำให้ผู้อ่านรับสารได้ไม่ตรงกับที่ต้องการ ซึ่งสอดคล้องกับ วรวรรณ ศรียาภย์ (2555 : 21-22) ที่กล่าวถึงการใช้เครื่องหมายว่า เครื่องหมายต่าง ๆ สามารถสื่อสารจากผู้ส่งสารไปยังผู้รับสาร จึงต้องใช้ให้ถูกต้องด้วย และภาษาที่ผิด สะท้อนถึงภาพลักษณ์คือความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของผู้ส่งสาร

2. ปัญหาด้านการใช้ประโยค

จากการวิจัยพบว่า นักศึกษาจีนมีปัญหาการใช้ประโยค 3 ประการคือ ประโยคตามหลักไวยากรณ์ ประโยคสื่อความหมาย และประโยคสละสลวย โดยพบปัญหาการเขียนประโยคสละสลวยมากที่สุด ส่วนใหญ่เป็นการใช้ระดับคำไม่เหมาะสมกับโอกาสและการใช้คำฟุ่มเฟือย สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ฉุน พาง โป (2555) พบว่า งานเขียนของนักศึกษาจีนมีข้อบกพร่อง เช่น ประโยคใช้คำฟุ่มเฟือย และใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน ปัญหาด้านการเขียนประโยคตามหลักไวยากรณ์พบมารองลงมา โดยส่วนใหญ่ เขียนไม่ถูกต้องตามโครงสร้างภาษาไทยและเขียนประโยคตามโครงสร้างภาษาจีน สอดคล้องกับงานวิจัยของ ฉุน พาง โป (2555) ที่อธิบายว่า ตำแหน่งของกรรมรองกรรมตรงในประโยคภาษาจีนต่างกับประโยคภาษาไทย

ดังนั้นเมื่อนักศึกษาเขียนประโยคภาษาไทยจึงเขียนประโยคเหมือนกับภาษาจีน ส่วนปัญหาด้านการเขียนประโยคสื่อความหมายพบน้อยที่สุด โดยพบปัญหาการเขียนเว้นวรรคผิด การเขียนไม่จบกระแสความ ซึ่งเกิดจากขาดกลุ่มคำ คำ ประโยคและปัญหาการใช้คำเกิน ทั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชนิกา คำพุ่ม (2545) ที่พบว่าการใช้คำเกินและการขาดคำ เป็นปัญหาหนึ่งในการเขียนประโยคของนักศึกษาจีน

3. ปัญหาด้านรูปแบบการเขียน

ข้อมูลจากการวิจัยพบว่านักศึกษาจีนมีปัญหาด้านรูปแบบการเขียน ย่อหน้าที่มีประโยคใจความสำคัญมากกว่า 1 ใจความสำคัญ ขาดความเป็นเหตุเป็นผล และไม่เน้นย้ำใจความสำคัญให้ชัดเจน ทำให้ขาดน้ำหนักของเนื้อความ เป็นการเขียนที่ขาดคุณลักษณะที่ดี สอดคล้องกับผลการวิจัยของทัศนีย์ ทานตวนิช (2557) และทัศนพร เกตุถนอม (2541) ที่พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่มีข้อบกพร่องในเรื่องการเขียนย่อหน้า และตรัสศิลป์ บุญจรร และนภลัย สุวรรณธาดา (2540 : 213-214) ได้อธิบายลักษณะของการเขียนย่อหน้าที่ดีต้องมีเอกภาพ มีสัมพันธภาพ และมีสารัตถภาพ ส่วนปัญหาเกี่ยวกับองค์ประกอบของการเขียนพบว่ามีความไม่สมบูรณ์ ทั้งการเขียนคำนำ เนื้อเรื่อง และสรุป ดังที่ ดวงใจ ไทยอุบุญ (2552 : 35-38) อธิบายว่าการเขียนเรื่องที่ดีต้องมีองค์ประกอบครบถ้วน เป็นปัญหาการเขียนที่มาจากไม่มีความรู้ความเข้าใจ และไม่ได้ฝึกฝนทักษะการเขียนอย่างสม่ำเสมอ

4. ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง

พบว่ากลุ่มตัวอย่างในกลุ่มสนทนาย่อย ทั้งนักศึกษาจีนและอาจารย์ผู้สอนมีความคิดเห็นว่า การเรียนภาษาไทยมีประโยชน์ในการสื่อสาร ทำให้ผู้เรียนชาวต่างชาติเข้าใจคนไทยและวัฒนธรรมไทยผ่านการเรียนภาษา ช่วยให้สามารถดำรงชีวิตในสังคมไทยได้อย่างมีความสุข สอดคล้องกับผลการวิจัยของปรียา หิรัญประดิษฐ์ (2545) และอัญชลี ทองแถม (2537) ถ้าหากนักศึกษาชาวต่างชาติมีปัญหาการใช้ภาษา ดังเช่นผลการวิจัยปัญหาด้านการเขียนของนักศึกษาจีน กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่สอดคล้องกับงานวิจัยของ ทัศนีย์ ทานตวนิช (2557) ที่มีผลการวิจัยและให้ข้อเสนอแนะว่า ควรแก้ไขปัญหาการเขียนที่มีสาเหตุจากการขาดความรู้เกี่ยวกับหลักการใช้ภาษา โดยการเสริมความรู้ การพัฒนาทักษะการคิดและการเขียน ทั้งนี้มหาวิทยาลัยควรมีบทบาทและภารกิจในการจัดหลักสูตรและการเรียนการสอนสำหรับกลุ่มเป้าหมายที่เป็นชาวจีน ที่สอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์นโยบายภาษาของชาติ ดังที่ราชบัณฑิตยสถาน (2557) กล่าวว่า การจัดการศึกษาภาษาไทยแก่ชาวต่างชาติให้สามารถใช้ภาษาสื่อสารได้ จะเป็นแนวทางที่จะทำให้คนไทยและผู้เรียนชาวต่างชาติมีความเข้าใจกันและตระหนักถึงการเป็นมนุษย์ที่เท่าเทียมกัน

บรรณานุกรม

กำชัย ทองหล่อ (2547) **หลักภาษาไทย**. กรุงเทพมหานคร : อมรการพิมพ์

กุลกาญจน์ เอี่ยมชานันย์. (2553) **ปัญหาการเขียนคำผิดอักขรวิธีของนักศึกษาชาวจีน**. สารนิพนธ์

ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ). มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ.

- ฉุนพาง ไป. (2555) การใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีน : กรณีศึกษางานเขียนเรียงความของนักศึกษา
ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยชนชาติยูนนาน เมืองคุนหมิง ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน.
วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (สาขาวิชาภาษาไทย) กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ชนิกา คำพุด. (2545) การศึกษาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 4
สถาบันชนชาติยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (สาขาวิชาการสอน
ภาษาไทย) เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ดวงใจ ไทยอุบุญ. (2552) ทักษะการเขียนภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ตรีศิลป์ บุญขจร และนภลัย สุวรรณธาดา. (2540) เอกสารการสอนชุดวิชา 10161 การใช้
ภาษาไทย หน่วยที่ 12 (ฉบับปรับปรุง). นนทบุรี : สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ทัศนีย์ ทานตวนิช. (2557) ข้อผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการของนิสิตสาขาวิชาภาษาไทย
มหาวิทยาลัยบูรพา. ชลบุรี : คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ทัศนพร เกตุอนอม. (2541) การศึกษาปัญหาการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาชั้นปีที่ 1
มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ. สมุทรปราการ : มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ.
- ปรียา หิรัญประดิษฐ์ (2545) รายงานวิจัยเรื่อง สถานภาพการเรียนรู้การสอนภาษาไทยให้แก่ชาวต่างชาติ
ในประเทศไทย. นนทบุรี : สาขาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2557) แผนยุทธศาสตร์นโยบายภาษาแห่งชาติ : นโยบายภาษาเศรษฐกิจและภาษา
เพื่อนบ้าน ใน เอกสารประกอบการประชุมรับฟังความคิดเห็นแผนยุทธศาสตร์นโยบาย
ภาษาแห่งชาติ. วันที่ 25 พฤศจิกายน 2557. กรุงเทพมหานคร : สำนักงานราชบัณฑิตยสภา.
- วรวรรณ ศรียาภัย. (2555) การเขียนเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- สิระ สมนาม. (2550) รายงานการวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนของนักศึกษาที่
เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง : กรณีศึกษานักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรภาษาไทย
เพื่อการสื่อสาร 1 ปี จากวิทยาลัยอาชีวศึกษาและเทคโนโลยี สิบสองปันนา ณ มหาวิทยาลัย
ฟาร์อีสเทอร์น. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น.
- สุริยวรรณ เสถียรสุคนธ์. (2553) รายงานการวิจัย เรื่อง ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของ
นักศึกษาจีน : กรณีศึกษา มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย.
- อัญชลี ทองเอม. (2537) รายงานการวิจัยเรื่อง ศึกษาลักษณะความผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของ
นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. กรุงเทพมหานคร :
ธุรกิจบัณฑิต.
- อุปกิตศิลปสาร, พระยา. (2544) หลักภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช.